

## PŘEDKLÁDACÍ ZPRÁVA

Cílem návrhu je urychlení procesů projednání stavebního záměru podle stavebního zákona stanovením povinnosti orgánů územního plánování a stavebních úřadů vyžádat si závazná stanoviska dotčených orgánů, pokud jim nebyly předloženy spolu se příslušnou žádostí, a stanovením fikce vydání souhlasného stanoviska dotčeného orgánu neobsahujícího podmínky po marném uplynutí zákonné lhůty. Dále se navrhuje zrušení institutu závazného stanoviska orgánu územního plánování dokládaného ve vybraných řízeních podle stavebního zákona nebo podle zvláštních zákonů a založení příslušnosti obecního stavebního úřadu nahradit jej závazným stanoviskem, souhlasem nebo vyjádřením.

O vyjádření k návrhu zákona byli požádáni ministr dopravy, ministryně pro místní rozvoj, ministr obrany, ministryně průmyslu a obchodu, ministr spravedlnosti, ministr vnitra a ministr zemědělství.

K návrhu se dále vyjádřily Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů ČR a Unie zaměstnavatelských svazů České republiky.

**Ministerstvo dopravy** doporučilo vládě zaujmout k návrhu **nesouhlasné stanovisko**. Vzhledem ke komplexnosti a důsledkům řešené materie ministerstvo konstatovalo, že by tato měla být řešena prostřednictvím vládního návrhu zákona. Ministerstvo poukázalo na připravovaný vládní návrh zákona, kterým se mění zákon o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, a další související zákony, do kterého by případné návrhy změn stavebního zákona mohly být zapracovány. Ministerstvo též konstatovalo, že v průběhu února 2019 proběhne připomínkové řízení k věčnému záměru stavebního zákona, který předložilo Ministerstvo pro místní rozvoj.

K čl. I bodu 1 návrhu zákona ministerstvo uvedlo, že toto opatření povede k neúměrnému zatížení orgánů územního plánování a stavebních úřadů, například při zprostředkovávání požadavků dotčených orgánů k doplnění žádosti (předložených údajů, podkladů nebo dokumentace). V důsledku navrhované úpravy též nebude žadatel nucen koordinovat svůj záměr s požadavky dotčených orgánů a případné vydání záporného závazného stanoviska, které povede k zamítnutí žádosti, jím bude řešeno v řízení

o opravném prostředku. Navrhovaná úprava tak podle závěru ministerstva nemůže přinést a nepřinese zamýšlené zrychlení řízení.

Jako dotčený orgán podle zákona o pozemních komunikacích ministerstvo zdůraznilo přínosy stávající právní úpravy, podle které orgány územního plánování zajišťují jak pořizování územně plánovací dokumentace, tak vydávají závazná stanoviska k otázce souladu konkrétního stavebního záměru s ní, a to i za součinnosti Ministerstva dopravy jako dotčeného orgánu v zájmu zachování potenciálu území při rozhodování o možnosti umístění záměrů do koridorů dopravních staveb či jejich územních rezerv.

K čl. I bodu 2 návrhu zákona ministerstvo uvedlo, že lze předpokládat, že správní rozhodnutí podmíněná fikcí založenými souhlasnými závaznými stanovisky budou v praxi rušena v rámci soudního přezkumu. K tomu poukázalo na historickou rozhodovací praxi soudů při rozhodování o žalobách proti fikcí založeným rozhodnutím o odmítnutí poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dále ministerstvo upozornilo, že podle stavebního zákona se za závazné stanovisko považuje i koordinované stanovisko, pro jehož vydání je navržena lhůta 30 dnů nedostačující, a to z důvodu složitosti řešených otázek a potřebě koordinace jeho obsahu. Navržená lhůta 30 dnů by byla problematická v řízeních, jejichž předmětem by byla věc zvláště složitá (např. atypické anebo rozsáhlé záměry), nebo kdyby podaná žádost neskýtala dostatečnou oporu pro posouzení věci dotčeným orgánem a bylo by nutné provedení např. místního šetření, doplnění žádosti, ústního jednání nebo dožádání jiného správního orgánu. Ministerstvo k tomu uvedlo, že by mělo být umožněno dotčenému orgánu vydat závazné stanovisko v adekvátně prodloužené lhůtě.

Ministerstvo uvedlo, že závazným stanoviskem podle § 96b stavebního zákona úřad územního plánování ověřuje soulad s územně plánovací dokumentací. Toto závazné stanovisko je prvotním podkladem pro vydání společného povolení speciálním stavebním úřadem. V případě, že speciální stavební úřad vede společné územní a stavební řízení pro soubor staveb, má při svém rozhodování v části o umístění stavby jedinou oporu právě v závazném stanovisku podle § 96b stavebního zákona, neboť jako specialista na stavbu hlavní nemá hlubší znalosti o územně plánovací dokumentaci. Pouhé postavení orgánu územního plánování jako dotčeného orgánu, bez povinnosti vydat závazné stanovisko, nezaručuje ochranu územních zájmů vyplývajících z územně plánovací dokumentace. Obecný stavební úřad nemá k dispozici veškeré územně plánovací podklady, kterými jsou územně analytické podklady a územní studie. Při rozhodování o umístění stavby je potřeba vycházet z aktuálních podkladů, které jsou k dispozici na úřadech územního plánování. Zrušení § 96b stavebního zákona se podle přesvědčení ministerstva fatálně dotkne

rozhodování speciálních stavebních úřadů ve společných územních a stavebních řízeních, v nichž stavební úřad (speciální) nedisponuje dostatečnými znalostmi o území a územně plánovací dokumentaci a nevhodným umístěním stavby může dojít k nevratným pochybením či duplicitním umístěním různých stavebních záměrů obecnými, speciálními a jinými stavebními úřady.

Ministerstvo uvedlo, že administrativní zátěž na ně přenesená stavební úřady ochromí. Stavební úřad má stavební záměr projednat a ve věci rozhodnout, nikoliv zdvojit inženýrskou činnost. Předkládaný návrh podle závěru ministerstva v žádném případě neurychlí vydávání příslušných rozhodnutí stavebními úřady.

**Ministerstvo pro místní rozvoj** k návrhu zákona vyjádřilo zásadně **nesouhlasné stanovisko**. Ministerstvo poukázalo na návrh zákona, kterým se mění zákon o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, jehož cílem je zrychlení povolovacích procesů stavebních záměrů v území podle stavebního zákona. Obsahem uvedeného vládního návrhu je též úprava lhůt ve správním řádu pro vydání a přezkoumávání závazných stanovisek s tím, že nedodržení těchto lhůt by zakládalo možnost učinit opatření proti nečinnosti.

K otázce zavedení fikce souhlasného závazného stanoviska pro účely řízení a postupů podle stavebního zákona ministerstvo s poukazem na proběhlé připomínkové řízení a návazné konzultace uvedlo k výše uvedenému návrhu zákona, že fikce souhlasného závazného stanoviska se nesmí vztahovat na závazné stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí, a to z důvodů zajištění souladu národní úpravy s požadavky práva EU.

Navrhované zrušení institutu závazného stanoviska orgánu územního plánování podle § 96b stavebního zákona a jeho nahrazení souhlasem, vyjádřením nebo závazným stanoviskem obecného stavebního úřadu po cca 1 roce od jeho zavedení pak ministerstvo považuje za zásadní a koncepční změnu veřejného stavebního práva odporující zásadě právní jistoty a dobré správy. Institut závazného stanoviska orgánu územního plánování podle § 96b stavebního zákona byl do tohoto zákona vložen zákonem č. 225/2017 Sb. a zákonem č. 169/2018 Sb. modifikován s cílem snížit zátěž úřadů územního plánování.

K čl. I bodům 1 a 2 návrhu zákona ministerstvo uvedlo, že navrhovatel směřuje orgány územního plánování a stavební úřady. Pouze stavební úřady vedou řízení, pro která jsou opatřována závazná stanoviska. Předkladatel nereflexuje úpravu stavebního zákona zakotvenou v § 4 odst. 2, a nerozlišuje mezi řízením podle stavebního zákona, ve kterých je

vydáno rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, a řízením, jehož výsledkem je vydání opatření obecné povahy podle části šesté správního řádu.

Navrhovaná fikce souhlasného závazného stanoviska bez podmínek nezohledňuje širší souvislosti právní úpravy postupů podle stavebního zákona a ministerstvo vyjádřilo přesvědčení, že bude mít za následek rušení těchto fiktivních závazných stanovisek v přezkumném řízení, případně v rámci odvolacího řízení.

K čl. I bodům 3, 4, 5, 6 a 11 návrhu zákona ministerstvo uvedlo, že se návrh vrací k úpravě platné do 31. prosince 2017 (před účinností zákona č. 225/2017 Sb.), která činila v praxi značné problémy, jelikož úřady územního plánování měly v určitých případech postavení dotčených orgánů, ale nebylo dostatečně a jednoznačně řešeno, jakým způsobem je chráněn a uplatňován veřejný zájem na úseku územního plánování a nebyla jednoznačně definována povaha vstupu orgánů územního plánování do řízení vedených u stavebních úřadů.

K čl. I bodu 7 návrhu zákona ministerstvo uvedlo, že pokud o povolení stavebního záměru rozhoduje speciální stavební úřad, a tomuto povolení nepředcházelo územní posouzení, tzn., že není vyžadováno ani územní rozhodnutí ani územní souhlas, je zcela neopodstatněný požadavek na vydání závazného stanoviska obecného stavebního úřadu, kterým by posoudil přípustnost záměru z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Dále ministerstvo poukázalo na § 164 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého jsou stavebním úřadům (i speciálním) poskytovány vydané zásady územního rozvoje a územní plány.

K čl. I bodu 8 návrhu zákona ministerstvo uvedlo, že není zřejmé, proč by v případech, kdy je k územnímu řízení příslušný podle jiných zákonů jiný správní orgán, měl obecný stavební úřad vydávat závazné stanovisko o souladu záměru žadatele s platnou územně plánovací dokumentací, nadto duplicitně se závazným stanoviskem orgánu územního plánování vydávaným podle § 6 a § 7 stavebního zákona ve spojení s § 4 odst. 2 stavebního zákona.

K čl. I bodům 9, 12, 15, 18 a 21 až 25 návrhu zákona ministerstvo uvedlo, že navrhovaný normativní text „pokud nejsou obstarána podle § 4 odst. 1 věta poslední“ vztahující se k náležitostem podání podle stavebního zákona není vhodně formulován, neboť neodpovídá situaci, kdy žadatel k podání (žádosti) nepřipojil závazná stanoviska dotčených orgánů s tím, že závazná stanoviska obstará stavební úřad až po podání žádosti. Navrhovatel měl použít čas budoucí, nikoli přítomný.

Ministerstvo upozornilo na to, že navrhovatelé zcela opomíjí skutečnost, že v případě, kdy bude závazná stanoviska obstarávat sám stavební úřad, dojde k faktickému zkrácení lhůt pro vydání rozhodnutí v územním řízení. Doloží-li žadatel závazná stanoviska dotčených orgánů spolu s úplnou žádostí, vydá stavební úřad územní rozhodnutí do 60 resp. 90 dnů. Bude-li obstarávat závazná stanoviska sám stavební úřad po zahájení řízení, bude muset vyčkat nejméně 30 dnů, než nastane navrhovaná fikce. V důsledku toho dojde ke zkrácení lhůty pro vydání územního rozhodnutí, což může vést ke snížení kvality rozhodování v území.

K čl. I bodům 10, 13, 14, 16, 17, 19 a 20 návrhu zákona ministerstvo konstatuje, že pokud bylo cílem navržené právní úpravy zrušení závazných stanovisek orgánů územního plánování, pak by zamýšleného cíle nebylo dosaženo. Pokud by došlo k přijetí předloženého návrhu, pak by naopak nastal stav, kdy by do územních řízení vedených stavebními úřady nebo do řízení podle zvláštních právních předpisů, v nichž se rozhoduje o změnách v území, byla i nadále vydávána závazná stanoviska orgánů územního plánování podle § 4 odst. 2 ve spojení s § 6 a 7 stavebního zákona, navzdory zrušení § 96b stavebního zákona, a navíc by stavební úřad podle navrhovaného znění § 90 stavebního zákona v územním řízení posuzoval soulad záměru žadatele též s vydanou územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování, vydával souhlas či vyjádření podle § 15 odst. 2 stavebního zákona nebo vydával závazné stanovisko podle § 84 odst. 2 stavebního zákona.

V souvislosti s navýšením nároků kladených na činnost stavebních úřadů ministerstvo odmítlo závěr předkladatelů, že navrhovaná úprava nebude mít negativní dopad na státní rozpočet, ani na ostatní veřejné rozpočty obcí a krajů.

K čl. II ministerstvo poukázalo na to, že navržené znění přechodného ustanovení reflektuje pouze existenci a zrušení právní úpravy vydávání závazného stanoviska podle § 96b stavebního zákona. V praxi by navržené přechodné ustanovení vedlo k zásadním aplikačním problémům.

Smyslem v současnosti platné právní úpravy je, aby koordinaci záměrů v území zajišťovaly orgány územního plánování, které mají o území z podstaty své činnosti největší povědomí, neboť pořizují územně plánovací dokumentace i územně plánovací podklady a mají tedy o jejich obsahu i rozsahu největší přehled. Ministerstvo shledává důvodným, aby orgán, který příslušnou dokumentaci pořídil, byl také zároveň jejím vykladatelem. Ministerstvo vyjádřilo přesvědčení, že místo proklamovaného zjednodušení by návrh vedl naopak k větší byrokratické zátěži vykonavatelů veřejné správy, duplicitnímu posuzování stejných otázek různými vykonavateli veřejné správy, snížení kvality jak územního plánování, tak i rozhodování stavebních úřadů, a matení stavebníka.

**Ministerstvo obrany** doporučuje k návrhu zákona zaujmout **nesouhlasné stanovisko**. Ministerstvo považuje za vhodnější zamýšlené změny v procesu přípravy staveb a zjednodušení povolovacích procesů při zachování potřebné úrovně ochrany práv a veřejných zájmů projednávat v rámci věcného záměru stavebního zákona, který již byl Ministerstvem pro místní rozvoj předložen do mezirezortního připomínkového řízení.

Ministerstvo připomnělo, že poslední novela stavebního zákona (provedená zákonem č. 169/2018 Sb.) nabyla účinnosti před 5 měsíci. Uvedená novela rozšířila okruh stavebních záměrů, pro něž se stanovisko orgánu územního plánování nevydává a zrušila povinnost orgánu územního plánování nahradit z moci úřední závazné stanovisko, které se dostalo do rozporu s politikou územního rozvoje nebo územně plánovací dokumentací, která byla vydána po vydání závazného stanoviska, pokud již nebylo vydáno rozhodnutí nebo jiný úkon podle § 96b odst. 1 stavebního zákona. Ministerstvo vyjádřilo pochybnost, zda lze vzhledem ke krátké době účinnosti dané úpravy vůbec hodnotit, nakolik se osvědčila, a přistupovat k tak zásadní změně stavebního zákona, jak je předkladateli navrhováno.

Ministerstvo nesouhlasí se zhodnocením korupčních rizik provedeným předkladateli, kteří uvádějí, že navrhovaná úprava nepřináší žádná korupční rizika. Ministerstvo k tomu uvádí, že institut fikce vydání souhlasného stanoviska naopak korupční rizika zvyšuje, a to z důvodu možného tlaku na nevydávání závazných stanovisek v zákonných lhůtách.

K čl I bodu 1 ministerstvo uvedlo, že ačkoliv podle důvodové zprávy má tento krok ulehčit situaci administrativně zatížených žadatelů, přenesením povinnosti na správní orgány, bude prodloužena délka řízení ve věci samé.

K čl. I bodu 2 ministerstvo poukázalo na možné aplikační problémy spojené s navrženou 30 denní lhůtou pro vydání závazného stanoviska pro naplnění ochrany zájmů v území v gesci ministerstva, neboť jakékoliv stanovisko ministerstva pro územní i stavební řízení se odvíjí od podpůrných stanovisek jeho odborných orgánů, jejichž vydání vyžaduje určitý čas. Ministerstvo k tomu uvedlo, že schválením úpravy fikce souhlasného závazného stanoviska podle navrženého ustanovení § 4 odst. 9 by mohla být v některých případech ohrožena bezpečnost a obrana státu. Návrh zákona nadto nebere ohled ani na skutečnost, že některá podpůrná stanoviska odborných orgánů Ministerstva obrany jsou vydávána v režimu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů.

K čl I bodům 2, 3, 4, 5, 6 a 8 až 25 ministerstvo uvedlo, že význam závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona je mimo jiné definován v ustanovení § 96b odst. 3 stavebního zákona, kde je uvedeno, že v závazném stanovisku orgán územního plánování

určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. V případě zavedené fikce souhlasného stanoviska by pak celý institut závazného stanoviska pozbyl svého významu. Předkladatelé se ve svém návrhu nikterak nevypořádali s původním významem závazného stanoviska v souvislosti s nově navrhovanou fikcí.

K čl. I bodům 9, 12, 15, 18 a 21 až 25 ministerstvo uvádí, že jedním z cílů navrhované úpravy je podle předkladatelů snížení byrokratické zátěže žadatelů zavedením povinnosti orgánů územního plánování a stavebních úřadů vyžádat si závazná stanoviska dotčených orgánů samy. Připojení závazných stanovisek k žádostem má zůstat pouze fakultativním postupem žadatele. Navrhovaná úprava tomuto cíli nicméně neodpovídá, když např. v nově navrhovaném znění § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je stanoveno, že žadatel k žádosti o vydání územního rozhodnutí připojí závazná stanoviska, „*pokud nejsou obstarána podle § 4 odst. 1 věta* (ministerstvo upozorňuje, že správně má být „věty“) *poslední,*“. Pokud tedy orgány územního plánování a stavební úřady nesplní svou povinnost a nevyžádají si neprodleně po zahájení řízení závazná stanoviska dotčených orgánů, má si je podle navrhovaného znění vyžádat, a to povinně, žadatel.

Ministerstvo konstatovalo, že přestože byli předkladatelé zjevně vedeni cílem ulehčit žadatelům od nadměrné administrativní zátěže, tento cíl nebyl odpovídajícím způsobem promítnut do textu návrhu zákona. Nesplnění povinnosti orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu vyžádat si závazné stanovisko dotčeného orgánu půjde proto v konečném důsledku s ohledem na znění návrhu zákona k tíži žadatele.

**Ministerstvo průmyslu a obchodu** doporučilo vládě k návrhu zákona vyslovit **nesouhlasné stanovisko**.

Ministerstvo konstatovalo, že předložený návrh neřeší a nezajišťuje odpovídající, nezbytně nutnou a zásadní koordinaci stavebních záměrů v území, zakládá roztržičnost kompetencí mezi stavební úřady různých typů a úřady územního plánování.

Ministerstvo poukázalo na nesouhlasné stanovisko vlády k obsahově blízkému návrhu poslanců Martina Kupky, Petra Fialy, Zbyňka Stanjury, Jany Černochové a dalších na vydání zákona, kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (sněmovní tisk č. 279), a v něm obsaženou argumentaci.

K navrhované povinnosti orgánů územního plánování a stavebních úřadů vyžádat si neprodleně po zahájení řízení závazná stanoviska dotčených orgánů ministerstvo uvedlo, že takový postup předpokládá stanovení odpovídající úrovně digitalizace podání a následně

i komunikace mezi stavebními úřady a jednotlivými dotčenými orgány. Stávající stav úrovně a kompatibility digitalizace nejenom u orgánů územního plánování a stavebních úřadů, ale i u dotčených orgánů, spadajících pod různá ministerstva, navrhovaný způsob obstarávání stanovisek dotčených orgánů téměř neumožňuje, přičemž obstarání závazných stanovisek stávajícím způsobem prostřednictvím podkladů v listinné podobě (v navrhované lhůtě) je nereálné.

Ministerstvo konstatovalo, že předložený návrh zákona není dostatečně dopracován a navrhované úpravy nejsou provázány s ostatními ustanoveními stavebního zákona, např. úpravou procesu povolení užívání stavby podle § 122 stavebního zákona nebo povolení předčasného užívání stavby podle § 123 stavebního zákona.

**Ministerstvo spravedlnosti** doporučilo vládě k předloženému návrhu zaujmout **nesouhlasné stanovisko**. Ministerstvo spravedlnosti upozornilo na připravovaný věcný záměr nového stavebního zákona, jehož cílem by mělo být celkové zjednodušení stavebního řízení, přičemž právní úprava závazných stanovisek by měla oproti stávající úpravě doznat zásadních změn. S ohledem na uvedenou skutečnost podle ministerstva nelze považovat za vhodné, aby docházelo k dalším změnám stávajícího stavebního zákona, jejichž předmětem by měly být zásadní systematické změny stávající úpravy. Navrhované změny by bylo dle závěru ministerstva vhodnější zohlednit v rámci projednávání věcného záměru nového stavebního zákona.

Ve vztahu k navržené fikci souhlasného závazného stanoviska Ministerstvo spravedlnosti upozorňuje, že nelze považovat za vhodné, aby došlo k zavedení uvedené fikce bez náležité analýzy souvisejících právních předpisů, obsahujících právní úpravu příslušných závazných stanovisek. Ačkoliv návrh počítá s přednostním použitím lhůt stanovených ve zvláštních právních předpisech, uvedené zohlednění nelze považovat za dostatečné. Lhůty stanovené ve zvláštních právních předpisech mají zpravidla pořádkový charakter, přičemž zejména ve složitých případech, v nichž nelze závazné stanovisko z objektivních důvodů v uvedené lhůtě vydat, lze tyto lhůty považovat za krátké. Návrh však nepočítá s možností, aby mohla být zákonná lhůta, obdobně jako je tomu podle § 71 odst. 3 správního řádu, v odůvodněných případech prodloužena. Poskytnutí neúměrně krátké lhůty dotčenému orgánu přitom nutně má negativní vliv na možnost řádného zohlednění veřejných zájmů kolidujících se zájmy žadatele, jimž se dostává ochrany právě prostřednictvím institutu závazného stanoviska. Ministerstvo poukázalo na to, že návrh nezohledňuje skutečnost, že je v případě některých zvláštních zákonů předmět fikce odlišný od předmětu fikce obsaženého v předloženém návrhu (k tomu ministerstvo uvádí nepodmínění vydání rozhodnutí závazným stanoviskem podle § 2 odst. 7 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických



komunikací). Návrhem zákona ani nejsou řešeny další procesní otázky, jež jsou s fikcí souhlasného závazného stanoviska spjaty (například zda je nadřízený správní orgán dotčeného orgánu při postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu vázán lhůtou 30 dní, či nikoliv), což by mohlo založit řadu nejasností v aplikační praxi. Ministerstvo též poukázalo na to, že návrh zákona nezohledňuje skutečnost, že obecným stanovením fikce závazného stanoviska může docházet k rozporu správní praxe s požadavky práva Evropské unie, zejména na úseku ochrany životního prostředí, jež jsou realizovány právě prostřednictvím institutu závazných stanovisek obsažených v zákoně o ochraně přírody a krajiny.

Ve vztahu k návrhu na zrušení závazného stanoviska orgánu územního plánování Ministerstvo spravedlnosti konstatuje, že je stávající právní úprava účinná teprve od 1. ledna 2018, přičemž s účinností od 1. září 2018 byl rozšířen výčet stavebních záměrů, v jejichž případě se závazné stanovisko nevydává. Ministerstvo pokládá za nevhodné, aby docházelo k dalším změnám dané právní úpravy v tak krátké době po nabytí její účinnosti, jelikož dobu třinácti, respektive pěti měsíců, nelze považovat za dostatečnou pro zhodnocení správní praxe a jejích dopadů na adresáty veřejné správy.

Ve vztahu k navrženému přechodnému ustanovení pak Ministerstvo spravedlnosti upozornilo, že zvolení skutečnosti, zda došlo před nabytím účinnosti zákona k vydání závazného stanoviska podle § 96b, či nikoliv, za kritérium rozlišující, zda bude správní řízení dále probíhat podle dosavadní, či nové právní úpravy, lze do značné míry považovat za neodůvodněné. Skutečnost, zda bude závazné stanovisko v průběhu řízení vydáno, či nikoliv, nemůže žadatel ovlivnit, přičemž skutečnost, že bude v rámci probíhajícího řízení podřazen pod jiný procesní režim z takového důvodu lze považovat za rozporné s principem právní jistoty. Ministerstvo dále zdůraznilo, že návrh přechodného ustanovení neřeší postup ve vztahu k § 4 odst. 9 návrhu zákona, přičemž absence intertemporálních pravidel řešících tyto případy by v praxi založila aplikační potíže.

**Ministerstvo vnitra** k návrhu zaujalo **nesouhlasné stanovisko** s tím, že pro formulaci postoje vlády považuje za stěžejní stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj jako věcného gestora oblasti územního plánování a stavebního řádu. Ministerstvo upozornilo, že navrhovaná fikce souhlasného závazného stanoviska kolide s připravovaným vládním návrhem zákona, kterým se mění zákon o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

K navrhovanému zrušení institutu závazného stanoviska orgánu územního plánování podle § 96b stavebního zákona ministerstvo poukázalo na to, že uvedený institut byl do stavebního zákona včleněn zákonem č. 225/2017 Sb. a s účinností od 1. ledna 2018

a zákonem č. 169/2018 Sb. s účinností od 1. září 2018 byl modifikován s cílem snížit zátěž úřadů územního plánování. Změna právního předpisu v tak krátké době po nabytí účinnosti, dříve než se správní praxe na novou úpravu plně adaptovala a bez řádného vyhodnocení dopadů navrhovaných změn na adresáty veřejné správy a na soustavu vykonavatelů veřejné správy, odporuje zásadě právní jistoty a zásadě dobré správy.

Navržená povinnost orgánů územního plánování a stavebních úřadů vyžádat si závazná stanoviska dotčených orgánů, jestliže je k žádosti nedoloží žadatel, podle ministerstva podstatně zvýší administrativní zátěž správních orgánů, které vedou řízení. To pak může způsobit výrazné prodloužení řízení o fázi opatřování závazných stanovisek. Předložený návrh zákona by tak nevedl ke zjednodušení a zkrácení procesu přípravy staveb, ale k přesně opačnému výsledku.

Ministerstvo uvádí, že zvolené legislativní řešení je navíc nekoncepční, když již dnes podle § 50 odst. 2 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Pokud je však záměrem předkladatele odstranit odchylku od obecné úpravy správního řádu, bylo by namíste navržení jejího vypuštění ze stavebního zákona, nikoliv zakotvení „nové“ povinnosti správního orgánu vyžádat závazná stanoviska. Při absenci zvláštní úpravy by se totiž podpůrně použil správní řád (srov. § 1 odst. 2 správního řádu). Dále ministerstvo v dané souvislosti doplnilo, že požadavek na vyžádání stanovisek „neprodleně po zahájení řízení“ je nadbytečný. Již z obecné úpravy plyne, že správní orgán je povinen činit procesní úkony bez zbytečných průtahů (§ 6 odst. 1 správního řádu).

V souvislosti se zavedením fikce vydání souhlasného stanoviska ministerstvo upozornilo, že předložený návrh neřeší situaci, kdy žadatel o vydání závazného stanoviska učiní neúplné podání (např. chybějící podklady nutné pro posouzení požární bezpečnosti stavby a vydání závazného stanoviska), neposkytuje řádnou součinnost při kontrolní prohlídce stavby, případně jiným způsobem není možné žádosti v požadované lhůtě vyhovět, a to z důvodu existence překážek na straně žadatele. Ministerstvo též postrádá nastínění postupu, jakým způsobem bude žadatel příslušnému správnímu orgánu dokládat souhlasné závazné stanovisko vydané na základě fikce. Případné ověřování této skutečnosti ze strany orgánu, který řízení vede, představuje další komplikaci a v konečném důsledku povede k prodloužení řízení.

Ministerstvo neshledalo příhodným závěr předkladatelů uvedený v obecné části důvodové zprávy, že navrhovaná úprava nebude mít negativní dopady na státní rozpočet ani na ostatní veřejné rozpočty. Přenesení povinnosti obstarat si závazná stanoviska dotčených

orgánů na orgány územního plánování a stavební úřady prakticky znamená, že tyto orgány budou rozesílat projektové dokumentace všem dotčeným orgánům, budou řešit jejich nedostatky, případně je vracet stavebníkovi k opravě a doplnění, a následně je opětovně rozesílat dotčeným orgánům, přičemž stavební úřad bude potřebovat takový počet projektových dokumentací, kolik je dotčených orgánů. Navrhovaná právní úprava tedy bude finančně nákladná a vyžádá si i posílení vykonavatelů veřejné správy po stránce personální.

**Ministerstvo zemědělství** doporučilo vládě k návrhu přijmout **nesouhlasné stanovisko**. Ministerstvo souhlasí se záměrem předkladatelů zlepšit postavení účastníků stavebního řízení a řízení jako celek zrychlit. V této souvislosti však poukázalo na probíhající práce na rekodifikaci veřejného stavebního práva, které některé navržené úpravy rovněž obsahují, s tím, že považuje za vhodné využít této cesty, která případné změny dané úpravy podloží důkladnou analýzou, která pak postaví na jisto, zda budou mít navrhované změny pozitivní či negativní dopady na hodnoty chráněné právním řádem.

Ministerstvo poukázalo na problematičnost navržené, avšak blíže neodůvodněné lhůty 30 dnů, po jejímž uplynutí nastoupí fikce souhlasného závazného stanoviska (nebude-li zvláštním právním předpisem stanovena lhůta jiná), aniž by byly identifikovány veřejné zájmy, jejichž ochrana by mohla být navrhovanou změnou dotčena. Ministerstvo poukázalo na to, že navrhovaná lhůta nebere do úvahy nároky kladené na postup dotčených orgánů ve zvlášť složitých případech nebo v případech, kdy žadatelem předložené podklady nejsou jednoznačné.

**Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů ČR** ve svém obsahově **souhlasném** stanovisku uvádí, že je připravena předložený návrh podpořit za předpokladu, že bude koordinován s vládním návrhem zákona, kterým se mění zákon o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony a s rekodifikací veřejného stavebního práva. Konfederace obecně vyjádřila podporu snahám o urychlení povolovacích procesů u stavebních záměrů v území včetně využití institutu fikce souhlasného závazného stanoviska dotčeného orgánu, která by nastoupila po marném uplynutí zákonné lhůty. K problematice institutu závazného stanoviska orgánu územního plánování Konfederace uvedla, že jeho zavedení by znamenalo administrativní zatížení stavebníků a bylo by kapacitně náročné pro mnohé orgány územního plánování. Konfederace k tomu dále uvedla, že daná problematika by měla být řešena v rámci rekodifikace veřejného stavebního práva novým nastavením kompetencí stavebních úřadů a obecně opuštěním institutu závazného stanoviska v povolovacím řízení.

Unie zaměstnavatelských svazů České republiky ve svém zásadně **nesouhlasném** stanovisku uvedla, že předložený poslanecký návrh je nekoncepční a v rozporu s důvody, pro které byl zákonem č. 225/2017 Sb. s účinností od 1. ledna 2018 do stavebního zákona doplněn § 96b zejména s potřebou účinně koordinovat rozhodování v území. K problematice stanovení lhůt pro vydávání závazných stanovisek dotčených orgánů Unie navrhla opustit koncepci nastoupení fikce souhlasného stanoviska po uplynutí lhůty 30 dnů (nebo lhůty stanovené zvláštním právním předpisem) a založení povinnosti dotčených orgánů vydat závazné stanovisko ve lhůtách uvedených v § 71 správního řádu. Navrhovanou obecnou lhůtu 30 dnů pak Unie považuje za nevhodnou, neboť by v řadě případů neumožnila řádné vyhodnocení dotčení zvláštním zákonem chráněných zájmů, k jejichž ochraně je dotčený orgán povolán.

S ohledem na nesouhlasná vyjádření Ministerstva dopravy, Ministerstva pro místní rozvoj, Ministerstva obrany, Ministerstva průmyslu a obchodu, Ministerstva spravedlnosti, Ministerstva vnitra a Ministerstva zemědělství se navrhuje, aby vláda k návrhu vyjádřila **nesouhlasné stanovisko**.